

1

De ce se prefăcuseră că vor să îl omoare la naștere? Îl ținuseră treaz zile în șir, lovindu-l cu capul la nesfârșit de cervixul strâmt; cu cordonul ombilical care îl sufoca, răsucit în jurul gâtului; scotociseră prin burta mamei sale cu niște foarfece înghețate; apucându-l de cap și smucindu-l dintr-o parte în alta, târându-l mai apoi afară din căminul său și plesnindu-l, lumina orbindu-i ochii în vreme ce ei făceau experimente, pentru ca în cele din urmă să îl ia de lângă mama sa care zăcea, pe jumătate moartă, întinsă pe o masă. Poate că scopul era să-i distrugă nostalgia după lumea veche. Mai întâi a fost detenția ca să îl facă să tânjească după spațiu, apoi se prefăcuseră că vor să îl ucidă astfel încât să fie recunoscător pentru spațiu atunci când avea să i se ofere, chiar și acest deșert zgomotos, în care nu era învelit decât în brațele mamei sale, neavând să mai simtă vreodată protecția totală și caldă care reprezenta totul.

În camera de spital lumina se strecura printre perdele. Se umflau în arșița după-amiezii și se loveau de ușile din sticlă, permițându-ți să arunci o privire afară.

Cineva deschise ușa iar perdeaua tresări și se încreți pe margini; hârtiile foșniră, camera deveni și mai albă și murmurul

reparațiilor ce aveau loc în stradă se întepi. Pe urmă ușa se închise cu o bufnitură, perdelele suspinară și camera se întunecă.

— Ah, nu se poate. Alte flori! spuse mama lui.

Zărea totul prin pereții transparenți ai pătuțului său ce semăna cu un acvariu. Și în același timp era analizat de ochiul lipicios al unui crin înflorit. Din când în când, o adiere ușoară aducea până la el mirosul puternic al freziilor pe care ar fi vrut să îl alunge cu un strănut. Pe cămașa de noapte a mamei sale se vedea un amestec de pete de sânge și dăre de polen portocaliu-închis.

— Ce drăguț din partea oamenilor...

Ea râdea, simțindu-se slabă și frustrată.

— Vreau să zic, a mai rămas vreun pic de loc în baie?

— Nu prea. Acolo am pus deja trandafirii și celelalte lucruri.

— Dumnezeu, nu mai suport. Lumea a tăiat și a înghesuit prin vasele astea albe sute de flori doar ca să ne facă pe noi fericiți.

Nu-și putea stăpâni hohotele de râs. Lacrimile începură să i se prelingă pe obraji.

— Trebuia să le fi lăsat într-o grădină, unde le era locul.

Asistenta verifică fișa.

— E timpul să-ți iei Voltarolul, spuse ea. Trebuie să-ți calmezi durerea înainte să devină prea puternică.

Asistenta își întoarse privirile către Robert care, în întunericul tot mai adânc, rămase prins în mrejele ochilor ei albaștri.

— E tare vioi. Ia uite cum mă măsoară din priviri.

— E sănătos, nu-i așa? spuse mama lui, cuprinsă de groază.

Dintr-odată spaima îl cuprinse și pe Robert. El și mama nu mai erau legați le fel ca înainte, dar erau la fel de neputincioși. Fuseseră aruncați de valuri pe un țârm sălbatic. Prea osteniți

pentru a se târî spre plajă, nu le rămânea altceva de făcut decât să zacă în vuietul și lumina orbitoare din jur. Și totuși, trebuia să accepte lucrurile așa cum sunt: fuseseră despărțiți. Înțelegea acum că mama lui mai fusese deja în lumea de afară. Pentru ea acest țârm sălbatic era un rol nou, pentru el era o lume nouă.

I se părea curios să aibă senzația că mai fusese deja pe acolo. Știuse dintotdeauna că la suprafață există o altă lume. Avea impresia că înăuntru este o lume protectoare și acoperită de ape și că el se află în centrul evenimentelor. Acum pereții se prăbușiseră, arătându-i în ce învălmășeală trăise. Cum să evite oare să intre într-o nouă învălmășeală în această lume izbitor de luminoasă? Cum ar mai putea să dea din picioare și să se foiască în atmosfera asta grea în care și aerul era usturător?

Cu o zi înainte crezuse că va muri. Poate că avusese dreptate și asta se și întâmplase. Totul era îndoielnic, cu excepția faptului că fusese despărțit de mama lui. Acum, înțelegând că sunt diferiți, își iubea mama cu o înverșunare nouă. Înainte era aproape de ea. Acum tânjea după apropierea ei. Prima senzație de dor fusese cel mai trist moment din lume.

— Vai, mititelule, ce dorești? zise asistenta. Ți-e foame sau vrei să fi luat în brațe?

Asistenta îl ridică din pătuțul-acvariu, trecându-l peste spațiul ce îl despărțea de pat, și îl așeză în brațele rănite ale mamei sale.

— Încercați să-i dați să sugă puțin și pe urmă odihniți-vă. Ați îndurat multe amândoi în ultimele două zile.

El era o ruină a cărei tristețe era imposibil de alinat. Nu putea trăi frământat de atâtea îndoieli și de o asemenea intensitate. Vomită colastră peste mama sa, iar apoi, în momentul

vag de goliciune ce a urmat, zări perdelele care se umflau lăsând să pătrundă lumina. Pentru o vreme îi atraseră atenția. Deci așa se proceda pe aici. Te fermecau cu diverse lucruri ca să uiți de despărțire.

Și totuși, parcă n-ar fi vrut să-și exagereze nenorocirea. Începuse să fie cam înghesuit în lumea veche. Către final își dorea cu disperare să iasă, dar își închipuise că va putea păstra legătura cu oceanul nesfârșit al tinereții sale, și nicidecum că va fi exilat pe acest tărâm neprietenos. Dacă n-ar fi existat vâlul acela de violență care atârna între el și trecutul său, poate că ar fi încercat să se reîntoarcă pentru un timp la oceanul din visele sale.

Simțea că plutește către granița dulceagă a somnului, fără să știe dacă acesta îl va purta în lumea apelor sau îl va duce înapoi în măcelăria din salonul de naștere.

— Bietul micuț, cred că visează urât, spuse mama lui, mângâindu-l.

Scâncetul deveni tot mai ușor până ce încetă de tot.

Îl sărută pe frunte și el înțelese că, deși nu mai împărțeau același trup, aveau încă aceleași gânduri și aceleași sentimente. Se cutremură de ușurare și privi din nou perdelele și lumina care plutea.

Trebuie să fi dormit destul de mult din moment ce își făcuse apariția și tatăl lui care purta o discuție aprinsă despre ceva. Nu se mai oprea din vorbit.

— Am mai căutat niște apartamente astăzi și trebuie să mărturisesc că este de-a dreptul deprimant. În Londra imobiliarele au luat-o razna complet. Sunt tentat să recurgem la planul C.

— Mai spune-mi o dată care e planul C că nu-mi mai aduc aminte.

— Să rămânem unde stăm acum și să încercăm să încropim încă un dormitor din bucătărie. Dacă o împărțim în două, transformăm dulapul pentru mături în dulapul lui pentru jucării, iar patul ar intra în locul frigiderului.

— Și unde punem măturile?

— Nu știu. Pe undeva.

— Și frigiderul?

— Ar putea intra în debara, lângă mașina de spălat.

— Nu încape.

— De unde știi?

— Uite că știu.

— Oricum ar fi, o să ne descurcăm. Nu vreau decât să fiu practic. Totul se schimbă în momentul în care apare un copil.

Tatăl lui se aplecă și mai mult și murmură:

— Și la urma urmelor, ne rămâne Scoția ca opțiune.

Ajunsese să fie pragmatic. Știa că soția și fiul său erau într-o stare de confuzie și iritare iar el avea să-i salveze. Robert simțea ce simțea și el.

— Doamne ce mânuțe mici are, spuse tatăl său. Bănuiesc că e un lucru firesc.

Ridică mânuța lui Robert cu degetul său mic și o sărută.

— Pot să-l țin și eu în brațe?

Ea îl ridică spre tatăl lui.

— Ai grijă la gât că e foarte moale. Trebuie să i-l susții tu.

Erau cu toții tensionați.

— Așa?

Mâna tatălui se strecură de-a lungul coloanei sale, îl luă din brațele mamei și îi sprijini capul. Robert încerca să stea liniștit. Nu voia să-și supere părinții.

— Cam așa ceva. Nici eu nu știu prea bine.

— Ah... cum se face că ai voie să faci asta fără autorizație? Nu poți să ții nici măcar un câine sau un televizor dacă nu ai autorizație. Am putea să învățăm de la dădacă. Cum o cheamă?

— Margaret.

— Că tot veni vorba, unde o să doarmă Margaret în noapte dinaintea plecării la mama?

— Spune că n-o deranjează să doarmă pe canapea.

— Sunt curios dacă și canapeaua e de aceeași părere.

— Nu fi răutăcios, e la cură de slăbire.

— Ce interesant. Nu mi-o imaginasem niciodată astfel.

— Are o experiență vastă.

— Nu toți avem?

— În îngrijirea bebelușilor.

— A, cu bebelușii.

Robert simți pe obraz atingerea aspră a bărbii tatălui său, iar în ureche auzi sunetul unui pupic.

— Dar noi îl iubim la nebunie, spuse mama cu ochii inundați de lacrimi. Nu e îndeajuns?

— Să fie iubit de doi părinți începători și cu o casă necorespunzătoare? Slavă Domnului că va avea parte de sprijinul unei bunici care este într-o vacanță continuă și al alteia care e prea ocupată să salveze planeta ca să fie complet încântată de nașterea unei ființe care să contribuie la secătuirea resurselor sale naturale. Casa mamei este prea înțesată de pârâitoare șamanice, „spirite păzitoare” și „copii interiori” ca să poată oferi adăpost unui copil.

— O să ne descurcăm, spuse mama lui. Noi nu mai suntem copii, suntem părinți acum.

— Amândoi suntem, spuse tatăl lui, aici e necazul. Ai idee ce mi-a zis mama zilele trecute? Un copil născut într-o țară

dezvoltată va consuma de două sute patruzeci de ori mai multe resurse decât un copil născut în Bangladesh. Dacă am fi avut destulă stăpânire de sine ca să facem două sute treizeci și nouă de copii din Bangladesh, ne-ar fi primit cu mai mare căldură, dar e puțin probabil să se arate entuziasmată de acest occidental pantagruelic care o să necesite acri întregi de gropi de gunoi pentru scutecele lui de unică folosință și care, în curând, va cere un computer suficient de puternic să lanseze o rachetă spre Marte în timp ce el se joacă „X și 0” cu un amic virtual din Dubrovnik.

Tatăl său făcu o scurtă pauză.

— Te simți bine? continuă el.

— N-am fost niciodată mai fericită, rosti mama lui, ștergându-și obrazii lucioși cu dosul mâinii. Doar că mă simt atât de goală.

Conduse capul copilului spre sfârcul său, iar acesta începu să sugă. Un pârâu subțiat din vechea lui casă îi inundă gura, și ei doi erau din nou împreună. Îi simțea bătăile inimii. Un sentiment de liniște îi învălui pe amândoi, ca un pânțec nou. Poate că, la urma urmelor, acesta nu era un loc chiar într-atât de rău, ci doar greu de atins.

Acestea erau toate amintirile lui Robert din primele zile ale vieții sale. Îi revenise totul în minte cu o lună în urmă, la nașterea frățiorului său. Nu putea spune cu certitudine dacă unele dintre aceste lucruri nu fuseseră cumva povestite cu o lună mai devreme, dar, chiar și așa, ele îi aminteau de perioada petrecută în spital; prin urmare, erau cu adevărat amintirile lui.

Robert era obsedat de trecutul său. Acum avea cinci ani. Cinci ani, deci nu mai era un bebeluș ca Thomas. Își simțea

pruncia destrămându-se și, printre strigătele de felicitare ce răsuna la fiecare pas al drumului său către cetățenia deplină, auzea șoaptele pierderii. Ceva se declanșase în momentul în care începuse să-l preocupe vorbirea. Amintirile sale se sfărâmau, asemeni unor lespezi de pe culmile acelor stânci portocalii ce se ridicau în spatele lui, și se prăbușeau în marea nemiloasă care îl orbea cu strălucirea ei când încerca să privească în ea. Anii cei mai fragezi erau înghițiți de copilărie. Îi voia înapoi căci, altfel, doar Thomas se va mai bucura de toate acestea.

Robert îi lăsase undeva în urmă pe părinții, pe frățiorul său și pe Margaret, și se îndrepta cu pași șovăitori către pietrele zornăitoare de la malul mării, ținând în brațele-i întinse o găletușă zgâriată din plastic, împodobită cu delfini jucăuși. Nu se mai lăsa păcălit de pietricelele al căror luciu pierdea pe măsură ce el alerga înapoi ca să se laude cu ele. Ceea ce căuta el acum erau bucățele de sticlă tocită, îngropate sub mormanele fine de pietriș negru și auriu de pe plajă. Chiar și atunci când se uscau mai păstrau o strălucire rănită. Tatăl său îi spusese că sticla este făcută din nisip, așa că toate acele cioburi se aflau la jumătatea drumului de unde plecaseră.

Robert se afla acum pe țărm. Își lăsa găletușa pe o stâncă înaltă și porni în căutarea bucăților de sticlă udate de valuri. Apa înspumată i se involbura în jurul gleznelor și, pe măsură ce ea se retrăgea, el cerceta nisipul frământat. Spre uimirea sa, zări ceva sub primul val; nu erau niște mărgele verzui sau de un alb neclar, ci o nestemată rară de culoare galbenă. O culese din nisip, o curăță bine în următorul val și o ridică spre lumină, o bobiță de chihlimbar pe care o ținea între degetul mare și arătător. Aruncă o privire spre plajă ca să împărtășească cu

ceilalți emoția descoperirii, dar părinții săi erau ghemuiți în jurul bebelușului, în vreme ce Margaret scotocea printr-o geantă.

Odată cu întoarcerea ei, amintirile lui despre Margaret deveneau tot mai vii. Ea îl îngrijise când era mic. Totul era diferit pe atunci pentru că era unicul copil al mamei sale. Margaret obișnuia să spună că vorbește ca o „moară stricată” indiferent de subiectul conversației, dar, în realitate, nu vorbea decât despre ea însăși. Tatăl lui spunea că e o adevărată specialistă în „teoria dietelor”. Nu înțelegea el prea bine ce însemna acest lucru, dar, în orice caz, părea să fi condus la îngrășarea ei peste măsură. Ca să mai economisească bani, părinții nu voiau să mai angajeze o dădacă și de data aceasta, dar se răzgândiseră chiar înainte de a pleca în Franța. Fuseseră cât pe-acți să se mai răzgândească o dată când li se spusese de la agenție că Margaret era singura disponibilă chiar în acel moment.

— La urma urmelor, va fi o mână de ajutor în plus, spusese mama lui.

— Bine ar fi dacă n-ar veni și cu o gură în plus, răspunsese tatăl lui.

Robert o cunoscuse pe Margaret la întoarcerea de la spital, după naștere. Se trezise în bucătăria părinților săi, legănat în brațele ei.

— I-am schimbat scutecele Majestății Sale, așa că are fundulețul uscat, spusese ea.

— Vai, spusese mama lui, mulțumesc.

Simțise de îndată că Margaret era altfel decât mama lui. Cuvintele i se scurgeau de pe buze ca apa într-o cadă fără dop. Mamei lui nu-i prea plăcea să vorbească, dar atunci când o făcea, te simțeai fermecat.

— Se simte bine în pătuț? întrebă Margaret.

— N-aș putea să-ți spun. Aseară a dormit cu noi în pat. Dinspre Margaret se auzi un mârâit ușor.

— Hm! spuse ea. Prost obicei.

— Nu voia nicicum să stea liniștit în pătuțul lui.

— Nici n-o va face vreodată dacă îl mai luați în pat cu voi.

— „Vreodată” e mult spus. Nu mai departe de miercuri seara era încă în pântecul meu; instinctul îmi spune să-l mai țin o vreme lângă mine, să fac lucrurile pas cu pas.

— Nu-mi face plăcere să-ți pun instinctele la îndoială, draga mea, zise Margaret, scuișând cuvântul afară din gură în momentul în care se formă, dar în cei patruzeci de ani de *experiență*, mamele nu mai știau cum să-mi mulțumească pentru că am reușit să le potolesc copiii și să-i fac să doarmă în pătuțurile lor. Chiar deunăzi, când eram în Botley, m-a sunat o mamă, o doamnă arabă destul de drăguță, și mi-a spus: „Ce n-aș da să fi ascultat sfatul tău, Margaret, și să n-o fi luat pe Yasmin în pat cu mine. Nu mă mai înțeleg cu ea acum.” Și-ar fi dorit să mă întorc, dar i-am spus: „Îmi pare rău, draga mea, dar săptămâna viitoare încep munca în altă parte și o să fiu plecată în sudul Franței, în luna iulie, să stau la bunica bebelușului.”

Margaret dădu din cap și începu să se plimbe țațoșă prin bucătărie, în timp ce o ploaie de firimituri se abăteau peste fața lui Robert, gâdilându-l. Mama lui rămase tăcută, dar Margaret nu se mai oprea.

— Astea fiind zise, nu cred că este corect nici pentru copil, fiindcă lor le place să aibă propriul lor pătuț. Desigur, sunt învățată să mă ocup doar eu de el. În general, *eu* sunt cea care se îngrijește de el pe timpul nopții.

Tatăl intră în bucătărie și îl sărută pe Robert pe frunte.

— Bună dimineața, Margaret, spuse el. Sper că te-ai odihnit puțin, fiindcă noi, ceilalți, n-am reușit.

— Da, mulțumesc. Canapeaua e destul de confortabilă; nu că m-aș plânge în momentul în care voi avea propria mea cameră în casa mamei tale.

— Așa sper și eu, spuse tatăl lui. V-ați făcut bagajele? Sunteți gata? Taxiul trebuie să sosească.

— De fapt, nici n-am prea avut timp să *despachetez*, nu-i așa? Mai puțin pălăria de soare. Am scos-o în cazul în care în partea cealaltă arde soarele.

— Întotdeauna arde soarele acolo. Mama nu ar accepta nimic altceva decât o catastrofică încălzire globală.

— Hm, ne-ar prinde bine puțină încălzire globală și în Botley.

— Eu m-aș abține de la o astfel de remarcă dacă vrei o cameră bună la Fundație.

— Ce-i aia, dragă?

— Mama a înființat o „Fundație Transpersonală”.

— Asta înseamnă că nu vei moșteni casa?

— Da.

— Ai auzit? spuse Margaret, aplecându-și spre Robert chipul livid și improșcând firimituri de prăjituri asupra lui cu o vitalitate reîmprospătată.

Robert simțea iritarea tatălui său.

— El e prea calm că să se îngrijoreze din pricina asta, spuse mama.

Începură cu toții să se plimbe de colo-colo în același timp. Margaret, cu pălăria de soare pe cap, preluă conducerea, urmată de părinții lui Robert, care se opinteau cu valizele. Îl scoteau afară, acolo de unde venea lumina. Era uluit. Lumea era o sală